

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Trithemij, Spanheimensis, Et Postea Divi Jacobi apud Herbipolim Abbatis, Viri suo aevo doctissimi. Tomus ... Annalivm Hirsavgiensivm

Opus nunquam hactenus editum, & ab Eruditis semper desideratum.
Complectens Historiam Franciae Et Germaniae, Gesta Imperatorum,
Regum ...

Trithemius, Johannes

S. Galli, 1690

De Ruperto hujus Monasterij Hirsaugiensis Abbate XVIII. qui successit
Manegoldo, & præfuit annis X. & mensibus XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38550

diximus. Hæc sanctissima Christi sponsa Elisabeth cum esset annorum ætatis trium atque viginti Angelicâ visitatione atque allocutione crebrius meruit consolari & exinde revelationes & visiones multas cœpit habere divinitus, quas partim latino partim sermone patrio conscripsit ad ædificationem plurimorum. Verùm Egbertus frater ejus tunc quidem Monachus postea verò Abbas sororis suæ scripta & revelationes ornatiore stylo in eam formam, quâ hodie leguntur redegit: de quibus nos vidimus subjecta. Opus pulchrum & non inutile quod prænotavit librum viarum Dei in quo triplicem viam Sanctorum describit ad regnum cœlorum tendentium videlicet, Martyrum, Confessorum, & Virginum. Ad Gerlacum Abbatem Tuitiensem scripsit de nominibus titulis & meritis quorundam Sanctorum ex collegio undecim millium Virginum, quarum ipse corpora reperit in Colonia, ut anno priore diximus, librum unum. Revelationum suarum omnium lib. 2. Ad S. Hildegardem apud Bingen prophetantem epistolam unam. Ad diversos quoque alios scripsit epistolas plures lib. 1. Moritur anno prænotato xiv. Kalend. Julij ætatis suæ anno xxxvi. conversionis suæ ad religionem quarto & vicesimo, cujus venerabile corpus in abside Aquilonari Ecclesiæ Monachorum cum honore sepelitur. Clauerunt enim hæc duo luminaria magna uno eodemque tempore in Ecclesia Dei, Hildegardis videlicet præposita Monialium in monte S. Ruperti juxta Bingen ad Rheni litus in Diocesi Moguntina, de qua supradiximus, & Elisabeth memorata Sanctarum Virginum Christi Magistra in Schonaugia Trevirensis Diocesis, ambæ Ordinis nostri, ambæ Deo dilectæ, ambæque divinis revelationibus mirabiliter illustratæ: quæ sibi mutuò in amoris Christi vinculo vincitæ literis & orationibus amicitia & consolationis ministraverunt exempla. Quarum Cœnobia vix tribus ab invicem milliaribus distant Teutonicis. S. verò Hildegardis post dormitionem Elisabeth annis supervixit xv. de cujus morte suo tempore commemoratio fiet. Anno Dominicæ Nativitatis prænotato primâ die mensis Augusti horâ circiter quartâ post meridiem mortuus est Manegoldus Abbas hujus Monasterij Hirsaugiensis xvii. anno ætatis suæ nono & sexagesimo completo. Abbatia verò nono incompleto & ante altare S. Michaëlis Archangeli cum devotione sepultus, vir quidem bonus, & tam in spiritualibus exercitijs quàm in disponendis sæcularibus negotijs singulari prudentiâ venerandus.

De Ruperto hujus Monasterij Hirsaugiensis Abbate XVIII. qui successit Manegoldo, & præfuit annis x. & mensibus xi.

Anno ingitur Dominicæ Nativitatis supra scripto mclxv. Indictione Romanorum xiii. die mensis Augusti iv. manè circa horam diei secundam, convenientes in unum fratres hujus Monasterij Hirsaugiensis, ut sibi de novo providerent Abbate, necessarium habuere inter se tractatum. Consultatione igitur ex more præhabitâ & orationibus consuetis ad Deum præmissis, Rupertus Prior in Schönrein hujus Cœnobij Monachus professus in Abbatem xviii. eligitur,

Revelationes multas habuit.

Opuscula hujus S. Virginis.

Hildegardis contemporanea.

Manegoldus Abbas mortuus.

Rupertus
Abbas an-
nis præfuit
x.

Rupertus
fit Mona-
chus in Hir-
saugia.

Rupertus
fit Abbas in
Gotzawe
quam etiã
resignat.

eligitur, cujus non facile poterant impetrare consensum propterea, quod dum in Abbatia Gotzaugiensi fuerit expertus plus periculi regimini Monachorum inesse quam honoris. Timuit ergo hujus insignis Monasterij & magni Prælaturam suscipere, qui minorem in Gotzauia cum salutis profectu se meminit non potuisse gubernare. Victus tamen precibus fratrum post diutinam excusationem consensum tandem præbuit, & onus curæ pastoralis impositum humiliter suscepit: sub quo fideliter pro Christi amore annis x. præfuit, & mensibus xi. quibus transactis Abbatiam spontaneus resignavit. Hic patriã Francus Orientalis extitit, & de honestis parentibus natus fuit. Qui puer ad literas positus tam in bonis moribus, quam in scientia scripturarum, cum tempore non segniter proficiendo studuit, & multos ex coetaneis suis ingenij vivacitate superavit. Crescentibus cum ætate studijs disciplinã divini compatriotas, quorum sermone pariter & exemplo provocatus pro Christi amore mundum deseruit, & sub Volmaro Abbate sanctæ conversationis habitum suscepit, cum annorum esset unius & viginti. Monachus autem factus in omnibus laudabiliter se habuit, & vitam suam ad integritatem Regulæ studiosius ordinavit. Quantum ad dispositionem pertinet corporalem staturã procerus admodum fuit, & pulchrã longitudine decorus, vultu speciosã quãdam temperantiã jucundus, incessu gravis atque maturus, vocem habens sonoram atque tubalem, sermone succinctus, & quãdam auctoritate reverendus. In moribus singulari fuit maturitate compositus, eloquio disertus, consilio providus, & in cunctis actionibus suis prudens & circumspectus. Conversatione sua fuit mitis, tranquillus atque pacificus, quippe qui plenus chantate fraternã pacem in Christo tenebat cum omnibus.

Ad serviendum omnipotenti Deo semper diligens fuit, ac studiosus, cujus obsequio nihil omnino præposuit, sed in vera humilitate spiritus quantã potuit promptitudine in choro primus & ultimus fuit. Denique post annos aliquot cum se virtutum ejus fama circumquaq; diffunderet Gotzaugiensis Cœnobij fratres, quod ferme quatuor ab Hirsauia distat milliaribus, de cujus fundatione anno Brunonis quinto dictum est, ejus nomine provocati cum essent pastoris auxilio destituti, eum sibi in Abbatem unanimi consensu elegerunt. Qui per Episcopum Spirenses ordinatus curam dicti Monasterij suscepit, & diligentiam suam studiosè adhibuit, quatenus Monachos sibi commissos verbo & exemplo ad Regularis disciplinæ observantiam erudiret. In disponendis rebus Monasterij, multum fuit sollicitus, & in coercendis delinquentibus justã severitate zelosus. Post annos enim aliquot cum in profectu spiritualis conversationis Monachos suos nimium videret deficere serius cœpit eos corripere & verbis sanctæ prædicationis poenã & regularias necessarias adhibere. Cumque, proterviã eorum crescente, suis medicamentis aut nihil aut parum proficeret, metuens peccatis involui alienis dignitatem Abbatie sterilis humiliter deposuit, & in manus eorum, qui eam per electionem dederant, resignavit, malens cum suis in Hirsauia humilis & abjectus in pace consistere, quam inter alios imò extraneos jam inutiliter perturbari. Dimissã igitur Abbatia Gotzaugiensis

Mona-

Monasterij quam per aliquot annos rexerat libens ad Hirsaugiam revertitur, & charitativè susceptus, atque in locum suum, quem prius habuerat restitutus, humiliter atque, pacificè in medio Fratrum, sicut antea fecerat, conversatur. Nec multò post consilio seniorum ad Prioratum hujus Monasterij in Schönrein Herbipolensis Diœcesis per Volmarum Abbatem missus est, & ejusdem loci Prior localis constitutus. Ubi per annos ferme decem satis utiliter præfuit, & ipsum Prioratum non minùs in temporalibus sub obedientia Manegoldi Abbatis ampliavit. Unde memorato Abbate viam universæ carnis ingressò, Pastor, sicut diximus, in ejus locum Hirsaugiani gregis Fratrum unanimi voto substituitur, & annis undecim minùs uno mense curâ animarum oneratur. Erat sanè vir in observantia regulari satis admodum zelosus & fervidus; sed quia dies erant mali, fuitque necessarium dissimulare in multis, non sicut voluit, sed ut potuit, mores subditorum sibi Monachorum instituit. Cœperant enim jam tunc à primævæ institutionis fervore haud modicùm tepescere, nec faciliè nimium labentes erat subitò ad observantiæ puritatem revocare. Multos ergo labores pro instauratione regularis disciplinæ tam hic quàm in alijs locis adhibuit; nec paucas propterea carnalium Monachorum injurias sæpe toleravit. Unde compulsus necessitate temporum quatenus ex infirmis non fierent deteriores, prudenter aliquando tacuit, & quod emendare non potuit, cum amaritudine mentis quantum licuit, pro pace dissimulavit. Quantum enim pertinet ad statum rerum temporalium, satis providè in Abbacia præfuit, & proventus Monasterij non minuit sed augmentavit. Plures etenim donationes fidelium suo tempore pro Fratrum sustentatione obtinuit; sed & ipse redditus & prædia non pauca per suam industriâ pro pecunia prompta diversis in locis comparavit. Nam singulari quodam naturæ influxu ad regimen & ordinationem rerum temporalium fuit idoneus, ne tamen ob id ad spiritualia otiosus. Inter alia plura sollicitudinis suæ constructa ædificia, Capellam novam in majori Monasterio Hirsaugiensi ad septentrionalem plagam satis pulchro tabulatu construxit, quam sub honore S. Nicolai Archiepiscopi quondam Myreorum consecrari fecit: in qua missarum sacrificium frequentius celebrare consuevit. Quam quidem Capellam Wolfranus Abbas post annos tandem ducentos septuaginta octo de concessu Reinhardi ex Helmstat Spirensis Episcopi nimia vetustate penè collapsam omnino deposuit: & ipsum altare in Ecclesiam Monasterij ad sinistrum latus aræ S. Crucis transferens, in honore S. Petri Apostoli, Nicolai quoque Udalrici & Aurelij Pontificum, Sanctique Galli Abbatis consecrari fecit. Anno Prænotato hyems fuit asperrima, quam anno sequenti fames & pestilentia gravis subsequitur, & mala in terris multiplicantur.

MCLXVI.

Anno Ruperti Abbatis Hirsaugiensis primo Hugo Palatinus de Thubingen, violatæ pacis & damni priore anno accepti, sicut ibidem retulimus, non immemor, ad ulciscendum se de Guelfonis Bavariæ Ducis perfidia, Fridericum Ducem de Rotenburgo Bavaris infestissimum hostem in auxilium vocavit. Qui ad preces Comitis Hugonis Bohemorum Regis filium cum ejus ferocissima gente per Bavariam & Sueviam omnia

Nnn

deso.

Rupertus
ad Hirsaugiam
revertitur &
fit Prior.

Regularis
disciplina
hic tepuit.

Bona Mo-
nasterij Ru-
pertus ampli-
avit.

Capellam
S. Nicolai
construxit.

Hiems fuit
dura.

Bohemi
devastant
Bavariam.

desolantem & fœdantem conduxit. Unde commotus ad ista Fridericus Imperator generalem conventum Principum apud Ulmam oppidum Sueviæ indixit, ubi Comitem Hugonem, ut se Guelfonis potestati traderet, persuadendo induxit. Quod cum fecisset, à Guelfone ad Castrum Nuenburg Rhetiæ Curienfis destinatur captivus ubi aliquanto tempore durum toleravit exilium. Claruit his temporibus Arnoldus Abbas Bonæ-Vallis in Gallia Ordinis Cisterciensis ac D. Paris Bernardi quondam familiaris amicus, vir tam in divinis scripturis quàm in sæcularibus literis haud mediocriter eruditus, ingenio promptus, & clarus eloquio, nec minùs vitæ merito quàm eruditione scripturarum venerandus, qui vitam ejusdem S. Abbatis Bernardi in libris quatuor digessit. Alia etiam nonnulla composuit, quæ in manus nostras non venerunt. Ganfredus etiam ejusdem Ordinis Monachus Altisiodorensis Petri Abelardi quondam auditor atque discipulus, vir in omni genere scientiarum doctissimus hæc tempora scriptis & lucubrationibus suis reddidit clariora. Hic præceptoris suo memorato in Concilio Remensi argumentatione sancti Bernardi Abbatis superato, ne fieret imitator erroris malè sapientis ad Clarevallens. se philosophiam contulit, & Monachus factus Domino in humilitate militavit. Scripsit contra errores Magistri sui Petri Abelardi satis instructum volumem librum unum. In Apocalypsin quoque Joannis lib. i. Epistolarum ad diversos lib. i. Cætera quæ conscripsit ad noticiam nostræ lectionis minimè venerunt. Joannes quoque Mesue medicus & philosophus sui temporis doctissimus, filius Mesue, qui fuit alterius Mesue nepos, qui Hanech, qui Hali, qui Abdele Regis Damascenorum filius, & ipse hæc tempestate in medendis corporibus clarissimus effulsit. Qui scriptis inter cætera ingenij sui opuscula de medicinis solutivis lib. i. Antidotarium quem Gradatin prænotavit lib. i. De curis morborum corporis humani grande opus inchoavit, quod morte præventum non complevit. De reliquis lucubrationibus ejus nihil vidimus.

MCLXVII.

Año Ruperti Abbatis secundo mortuus est Henricus ejus nominis III. Herbipolensis Ecclesiæ Præsul & Dux Francorum Orientalium, vir quietus & vita tranquillus. Post quem Heroldus electione communi fratrum Episcopus ordinatus, præfuit annis septem, mensibus quinque, diebus tribus, vir strenuus & jurium Ecclesiæ suæ dilator, conservator & defensor accerrimus. Cui Fridericus Imperator I. Ducatum Franciæ orientalis cum omni jurisdictione & justitia confirmavit, ut postea dicemus.

Eodè año Conradus Archiepiscopus Monguntinus Paschalem ut Antipapam & schismaticum arbitratus, quod erat, juramento se Alexandro Papæ III. confœderavit, & ab obedientia Paschalis memorati recessit. Quod posteaquam Imperatori Friderico innotuit, mox illum de Archiepiscopatu simul & provincia expulit, & fugere ad Alexandrum, qui tunc Romæ fuit necessariò coarctavit. Cui sic expulso Romanus Pontifex in beneficium Sabiensem Episcopatum contulit, in quo se gratum amico exulanti meritò ostendit. Unde Conradus deinceps utriusque titulo usus Ecclesiæ, & Moguntinum Archiepiscopum scripsit, & Sabiensem Episcopum, tandemque revertitur.

Hugo Palatinus de Thubingen capitur.

Ganfredus Monachus Doctor.

Joannes Mesue medicus.

Henricus Episc. Herbipolensis obiit.

Heroldus fit Episc. Herbipolensis.

Conrado itaque per Imperatoré expulso, Christianus qui ante illum fuerat electus, ut supradiximus anno Manegoldi Abbatis quinto, in Archiepiscopum Ecclesiæ Moguntinæ substituitur, & præfuit annis sedecim. Quo mortuo Conradus ad Moguntiam reversus est, ut suo loco inferius dicetur. Qui quidem Christianus, quum esset homo in omni genere doctrinæ multum eruditus & ob id Imperatoris Friderici Archicancellarius, scripsit quædam præclara opuscula, quibus memoriam sui nominis ad notitiam succedentium transmisit. E quibus nos legimus de gestis Friderici Imperatoris I. non sperndæ authoritatis volumen, epistolæ etiam & pulchras & varias ad diversos. Hujus Christiani Præfulis Leo Tusco, Emanuelis Constantinopolitani Imperatoris Notarius, de quo postea dicemus, mentionem facit in libro de prævaricationibus Græcorum.

Christianus
fit Archiepiscopus
Moguntinus.

Opuscula
hujus Archiepiscopi.

Anno prænotato quinto die mensis Decembris Hillinus Schönau-giensis Monasterij Trevirensis Diocesis, nostri Ordinis primus Abbas, de quo supra diximus anno Volmari Abbatis v. moritur, & in medio fratrum choro sepelitur. Post quem unanimi consensu fratrum electus est in Abbatem ejus Monasterij secundum Egbertus Monachus frater S. Elisabeth Monialis tunc quidem defunctæ, & præfuit annis decem & octo: de cujus ingenio & scriptis dictum est anno Manegoldi Abbatis sexto, similiter & octavo ubi soror ejus moritur.

Egbertus
fit secundus
Abbas
Schönau-giensis.

Fuit his diebus quidam hæreticus patriâ Mosellanus ex villa quæ Cardona dicitur oriundus, perniciosus & nimium astutus, quippe subtilitate ingenij & linguæ volubilitate cunctis etiam doctissimis viris erat formidabilis. Hic de venerabili Sacramento Corporis & Sanguinis Dominici malè sentiens & peius dogmatizans, omnes sibi congregantes virtute argumentorum facilè superabat. Vocatus tandem Egbertus prænominatus Abbas Schonau-giensis in publico doctorum conventu apud Confluentiam hæreticum disputationibus paucis aggreditur, & in primo certamine victum ab errore ad professionem veritatis revocavit.

Cardonen-
se Hæreticum
superavit
Egbertus.

MCLXVIII.

Anno Ruperti Abbatis III. Indictione Romanorum I. in mense Julio Fridericus Imperator I. conventum Principum solemnem in civitate Francorum Wirzburg celebravit, in quo isti Principes proprijs comparuerunt personis cum ipso Imperatore sentientes. Christianus Archiepiscopus Moguntinus, Udo Cienfis Episcopus, Gerangus Mysnensis Episcopus, Hugo Verdenfis Episcopus, Rudolphus Leodiensis Episcopus, Albertus Laudensis Episcopus, Therentius Placentinus Episcopus, Reymundus Ipporienfis Episcopus, Thiemo Ratisponensis Episcopus, Burchardus Abbas Fuldenfis, Hildebaldus Abbas Hirsfeldensis, Nicolaus Abbas Segebergenfis, Engelhardus Abbas S. Burchardi, Christianus Abbas S. Jacobi Herbipolenfis, Conradus Palatinus Comes Rheni frater Imperatoris, Otto Marchio Mysnensis, Theodoricus Marchio frater ejus, Henricus comes de Wittin & fratres ejus Otto & Fridericus, Otto Comes Palatinus de Wittolinospach, Bertholdus Marchio de Volheburg, Bertholpus Comes de Andesse, Rudolphus Comes de Philendorff, Ludovicus Comes de Lone, Rabotho Comes de Auensperg, & Fridericus filius ejus, Boppo Wirzburgensis Burggravius, Burchardus

Conventus
Principum
in Herbipoli.

duſ Magdeburgenſium Burggravius. Udalricus filius Ducis Bohemiæ, Albertus filius Ducis Poloniæ, Albertus Comes de Dilingen, Otto Comes de Kirchberg, Manegoldus Comes de Veringen, Bertholphus Comes de Berga, Gerardus & Hermannus Comites Wertheim. Conradus Burggravius de Nurenberg, Rupertus Comes de Caſtele, alij quoque multi convenerant quorum omnium iſthic recensere nomina foret ratioſum.

Inter hos
Duces Sa-
xonix ſit
concordia.

In hoc Principum conventu Fridericus Imperator conſilio eorumdem diſcordantes Saxonix Principes ad plenum reconciliavit, de quorum diſſenſione ſimul & reconciliatione antea per Imperatorem in parte facta etiam ſupradictum eſt anno Volmari Abbatis xxxv. cauſa verò diſſenſionis fuit originalis ex rebellionem Henrici Ducis Baviarix cognomento ſuperbi quondam orta, ut patet in ſuperioribus.

Orientalis
Franciæ
Ducatus
Eccleſiæ
Herbipo-
lenſi con-
firmatur.

Anno Dominicæ Nativitatis prænotato x. die menſis Julij in præſcripto conventu Principum apud Herbipolim celebrato Fridericus Imperator I. Heroldo Epifcopo ejuſque ſucceſſoribus & Eccleſiæ Wirzburgenſi Ducatum Orientalis Franciæ, quem Conradus quondam imperator Magnus contulerat Eccleſiæ memoratæ, confirmavit firmiterque ſtabilem & incorporatum perpetuò ſub aurea bulla fancivit cum omni iurisdictione & poteſtate faciendi juſtitiam per dictum Epifcopatum totum & Ducatum, & per omnes Comecias in eodem ſitas, de rapinis & incendijs, de allodijs & beneficijs, de hominibus & vindicta ſanguinis, quemadmodum in literis Imperialibus plenius continetur.

Bramberg
Caſtellum
& Franken-
berg de-
ſtruitur.

Eodem quoque anno caſtrum Bramberg dictum, de quo per latrones quies pacis totius provinciæ ſæpe turbabatur, ipſius præcepto Imperatoris deſtructum eſt funditus; & mons ipſe in quo fuerat ſitum Herbipolenſi Eccleſiæ in juſ proprietatis perpetuò traditur, ſub ea videlicet conditione, quod nec munitio nec caſtrum in eo deinceps erigatur. Aliud in ſuper caſtrum Frankenberg dictum, quod Abbatix Amorbach noſtri Ordinis adjacebat, ſimili eſt imperio deſtructum, & mons in quo ſteterat, S. Kyliano ab Imperatore datus eſt in perpetuam poſſeſſionem, ne latrones deinceps Wirzburgenſem perturbarent Eccleſiam.

MCLXIX.

Soles viſi
tres.

Anno Ruperti Abbatis iv. tres ſoles ſimul viſi ſunt in Occidente, quintâ die menſis Septembris, & poſt duas horas deficientibus cæteris, qui medius videbatur ſolus in occaſum tendebat. Simili modo quoque tres lunæ annis proximis apparuerunt.

Hugo Ethe-
rianus Tuſ-
cus Doctör

Claruit hiſ temporibus apud Conſtantinopolim in Græcia Hugo Etherianus patriâ Tuſcus, græcè ſimul & latinè peritiſſimus & tam in ſæcularibus literis quàm in divinis ſcripturis egregiè doctus, Emanuelis Imperatoris Græcorum Protonotarius, quem tota Græcia mirabatur ſcribentem, cujus paulò priùs breviter in Archiepiſcopo Moguntinenſium Chriſtiano fecimus mentionem. Qui ſcripſit ad Arduvinum Romanæ Eccleſiæ Cardinalem de hæreſibus & articulis, quos in laticos Græci devolvunt lib. iv. De Deo quoque immortalis lib. i. Epiftolearum ad diverſos. lib. iv. Reliqua ejuſ opera ad noſtram lectionem non venerunt.

Leo Tuſcus
Doctör
Conſtanti-
nopolitanus.

Leo quoque patriâ Tuſcus Imperatoris præfati Græcorum interpres Epiftolearum, vir multæ lectionis & excellentis doctrinæ tam græcè quàm

quàm latinè peritissimus hâc ipsâ tempestate in prelio habebatur. Scripsit de prævaricationibus, & erroribus Græcorum libros 2. In quib⁹ Christiani Archiepiscopi Moguntinorum cum laude meminit. Contra hæreses quoque Græcorum libellum composuit. Alia denique nonnulla scripsisse fertur, quæ ad manus nostras necdum pervenerunt.

Anno quoque prænotato maximi terræ motus cum horrendis coruscationibus fuerunt in Syria & in Insula Sicilia, & multa millia hominum terræ hiatibus devorati, miserabiliter perjerunt. Nam ad terribiles coruscationes terra subito & crebrius aperta homines vivos deglutiens traxit in profundum. In Ecclesia S. Petri Apostolorum Principis in Antiochia homines cXL. se aperiens terra rapuit in abyssum. Unus autem solus civis Viēnsis Hermannus nomine cum post coruscationes & tonitrua terram in Ecclesia videret apertam miseros clamantes deglurisse, sibi que simile jam imminere periculum, ut pote, qui medius jam cerneretur immersus, auxilium Dei parentis semper Virginis MARIÆ imploravit & salvatus est. Abbas etiam de Mileto in Sicilia cum XL. Monachis, & omnis populus circiter quindecim millia subito terræ motu absorpti miserè perjerunt. Plura denique castella & oppida per Siciliam eadem horâ corruerunt: & multa hominum millia vel ab ædificijs obruta, vel à terra sunt absorpta.

MCLXX.

Anno, Ruperti Abbatis quinto. Gualugnus Comes Angleriæ Mediolanensium Princeps, quem Fridericus Imperator captivum tenebat in Germania, ruptis, nescitur cujus suffragio, compedibus, clam de carcere fugit: & sub rustici habitu veniens in Lombardiam cives suos hinc inde dispersos in unum convocavit, ipsam civitatem Mediolanensem, adjuvantibus vicinis civitatibus simul & Emanuele Græcorum Imperatore, mœnibus firmatis ad integrum restituit, fortiorémque fossatis, muris & turribus quàm ante fuerat communivit. Qui mox pristinam renovantes perfidiam cum reliquis Lombardis conspirationem denuo contra Imperium suscitârunt, omnésque Cæsaris iudices, & locum in Lombardia tenentes uno die cum Imperialibus cunctis aut expulerunt aut laqueo fecerunt suspendi. Alios autem spoliatos omnibus nudos ad Germaniam remiserunt. Imperator his cognitis furore succensus magno suorum Principum congregato exercitu, quintâ jam vice in Italiam proficiscitur: & auxilio Marchionis Montis-ferrati ut adventum acceleret suum invitatur. Veniensque in Lombardiam quædam oppida Mediolanensibus confœderata capit, funditusque subvertit. Deinde Alexandrinam arcem, quam Mediolanenses in honorem Alexandri Papæ tertij noviter erexerant, obsidione vallavit. Sed amissis nonnullis suorum cum illam obtinere non posset, infecto negotio ad Papiam tristes declinavit. Cujus infortunij causam fuisse non modicam constat Henricum Saxoniarum Ducem, qui cum esset in exercitu Friderici Imperatoris sumens occasionem recedendi ab amico in necessitate constituto, dixit se illi militare non posse, imò nec velle nec debere: qui ut Schismaticus à vero Pontifice Romano excommunicatus esset simul & maledictus. Unde non sine perfidiæ nota cum exercitus partem haberet majorem in tanta necessitate constitutum Imperatorem deseruit: & in

Terræ motus horrendus nimis.

Hiatu suo terra homines devoravit.

Mediolanum reedificatur hic.

Imperator in Lombardiam proficiscitur.

Henricus Dux Saxoniarum Imperatorem deserit.

Humilitas Cæsaris, Pertinacia Ducis.

Saxoniam revertitur. Quem aliquantulum secutus Imperator cum magna humilitate, ut se in tam periculoso non desereret articulo, instansissimè rogavit, in tantamque se humilitatem deiecit, ut Ducis se petibus provolueret, & ut manere dignaretur vel parvo tempore cum lacrymis obsecraret. Quod cum facere Dux pertinacissimè recusaret, quidam ex familia ejus adulator dixit: Sinite Domine ut corona Imperialis ad pedes vestros jam veniat, quoniam quod citò perveniat etiam ad caput vestrum, denotans eum futurum Regem, sed fefellit illum opinio. Imperator itaque desertus à Duce perfido in angustiam mentis non parvam decidit: qui propter exercitùs sui notabilem diminutionem, nec pugnare contra Lombardos jam potuit, nec redire in Germaniam cum paucis per medium perfidorum sibi tutum fore judicavit. Dimisso igitur exercitu sub potestate capitanei, per montem Jovis transit in Burgundiam: sed in plerisque locis usque adeò fuit angustiatus, ut acceptam famuli tunicam servum se esse, & curam facere equorum in hospitiis cogere. In sperat tandem venit in Germaniam.

MCLXXI.

Imperator occultè fugere compellitur.

Beringerus Comes in Sulzbach moritur.

Udalricus fit Episcopus Spirensis.

Bernwartstein Ecclesie Spirensis donatur.

Calixtus Antipapa ex Monacho.

Henricus Dux Saxonie condemnatur.

Ducatus Bavariae datur Palatino de Witelspach.

Anno Ruperti Abbatis sexto mortuus est Beringerus nobilissimus Comes de Sulzbach in Bavaria Princeps Dives & potens, cujus filium Græcorum Imperator Emanuel habuit uxorem, post quem filius ejus gener Ducis Poloniae comitatum paternum suscepit.

His temporibus post Guntherum ex comitibus de Lyingen Neometensis Ecclesie Pontificem Udalricus ejusdem Ecclesie ordinatur Episcopus: cujus scientiam & consensu, ut dicit Fridericus Imperator Romanorum I. cives Spirenses à capitali jure, quod Episcopo existenti pro tempore solvere tenebantur, in perpetuum deinceps exemit.

Idem Fridericus Imperator pro salute & remedio animarum tam suarum quam parentum suorum castrum Bernwartstein Ecclesie memoratae Spirensi liberam donatione contradidit sub Gunthero Episcopo, ut ad usum ejus successorumque suorum cum omnibus proventibus deserviat.

Guidone quoque mortuo, qui & Paschalis in sua obedientia dictus est, de quo plura in præcedentibus per occasionem dicta sunt; patris suarum Cardinalis Principes Imperatore favente quendam Joannem Sarmensem Ordinis nostri Abbatem & Cardinalem in Romanum Pontificem contra Alexandrum III. imò in Antipapam elegerunt, qui se in sua obedientia Calixtum tertium jussit appellari, quem & Fridericus Imperator manu tenuit, & contra Alexandrum defendavit.

MCLXXII.

Anno Ruperti Abbatis VII. Fridericus Imperator memor contemptus & perfidie Henrici Saxonum Ducis, quam ei pridem in Lombardia exhibuerat, ab eo recedens, sicut Anno Ruperti Abbatis quinto diximus, Conventum Principum tenuit, in quo illum læsæ Majestatis reum publicè declaravit. Quo Dux Henricus audito, quoscumque poterit sibi conciliavit amicos, cum quibus contra Imperatorem Fridericum conspirationem faciens ad rebellandum se totis viribus præparavit, qui habuit secum in sua parte conspirantes Comitem de Zolre, & Comitem de Veringen.

Verum Imperator videns Ducem Henricum in tantam perniciam elevatum, quod se ad resistendum præpararet, nec veniam commisso.

missorum dignaretur expetere. decreto Principum ab eo Ducatum Bavariæ abstulit, quem Ottoni Palatino Comiti de Witelispach possidendum assignavit. Qui fretus auxilio fratrum suorum Conradi Archiepiscopi Salzburgenfis, & Ottonis Palatini Comitis Ducatum Bavariæ armorum virtute obtinuit, & omnes, qui fuerant ex parte Ducis, inde fugavit. Porro Ducatum Saxoniam Imperator Comiti ex Anhalt contulit, quem Henrico Duce violenter expulso, sibi vendicaret quantocius mandavit. Qui vocans in adiutorium sibi Christianum Archiepiscopum Moguntinum, Archiepiscopum etiam Coloniensem, Landgravium Thuringiæ, & plerisque alios, exercitum in Saxoniam contra Henricum duxit, ipsumque in unius mensis spatio de sedecim firmissimis castellis & munitionibus expulit, & fugere in oppidum Brunonis-vicum appellatum, potenter inimicum coegit. Libet isthic parumper hujus Henrici Ducis dicti Leonis. historiam altiùs repetere, & mirandorum causas, quæ de ipso conscripsit antiquitas vel paucis referare. Cujus pater fuit Henricus Dux, cognomento superbus. Bavariæ simul atque Saxoniam, mater verò Gertrudis filia Imperatoris Lotharij II. quemadmodum diximus anno Volmari Abbatis xiv. superiùs. Hic Patri tandem in solo Ducatu Saxonum judicio Principum succedens, Bavarico, propter Parris rebellionem, privatus, non satis recto in Regnum oculo mentem deinceps vibrare potuit, ob id, quod paterno spoliatus Ducatu Bavariæ, materno duntaxat Saxoniam cogeretur esse contentus, cum nihil ipse commiserit.

Anno igitur memorato Ruperti Abbatis V. cum Imperatore Friderico primo in Longobardia constitutus, sicut diximus, illum deseruit existimans in dubiè ab hostibus intercipiendum, quo sibi postea licenter vendicaret Imperium, cum majore parte exercitus in Saxoniam reversus est. Deinde transacto ferme biennio superatur ab Imperatore, sententiâ quoque Principum depositus à Ducatu, extra Imperium proscribitur, & Saxoniam Ducatus Bernardo Comiti de Anhalt in perpetuum donatur. Henricus igitur per Imperatorem Fridericum à Ducatu Saxoniam, ut dictum est, depositus, & extra Regnum proscribitur, cum in Provincia nusquam tutò posset consistere, peregrinationem in remotiores Insulas navalem proponit animo & corpore subire. Navibus itaque dispositis, & omnibus necessarijs importatis, quæ ad longæ navigationis continuationem videbantur sufficere, uxorem cum liberis in oppido Brunonis-vico valedicens reposuit, & ipse navigaturus, quò fors duceret ignorantem, cum socijs sibi amantissimis, atque fidelissimis navem intrans mari se commisit.

Ratibus itaque Saxonico littore solutis per mare Germanicum citò in Oceanum rapitur, & per mille pericula navigans in incertum pluribus annis, mari terræque expositus instabilis vagatur. Grandia & stupenda toto septennio in hac sua peregrinatione fuit expertus pericula, multa vidit miranda, & magnam partem orbis in sua desolatione perlustravit. Socij tandem omnibus in peregrinatione amissis, septennio exacto solus & incognitus in Saxoniam revertitur, Friderico Imperatore jam mortuo, & Henrico ejus filio regnante; à quo in gratiam susceptus Ducatum Brunsvicensis recepit, & uxorem quam dimisit. Hæc Ducis miranda peregrinatio materiam carminibus dedit. Et ab hoc tem-

Historia
Ducis Hen-
rici Brun-
svicensis.

Causa de-
positionis
& proscri-
ptionis.

Henricus
Dux pro-
scriptus
patriam
deserit.

Mare se-
ptennio
exul pene-
trat.

Septennio
exacto in
patriam
revertitur.

pore

pore Ducatus Brunſuiceniſis de expulſis à Saxonia Ducibus ſumpſit exordium, Comite uno de Anhalt Bernardo ſibi & hæredibus ſuis Ducatum Saxonie Imperatoris conceſſione uſurpantibus. Et ſic protervia Ducis Henrici nimis durâ animadverſione fuit punita.

Henricus
ſextus
coronatur
Rex.

Anno prænotato Imperator Fridericus Pentecoſten cum uxore & multis Principibus Moguntie ſolemniſter celebravit. Ibi Henricus Imperatoris Filius puer ſeptem annorum in Monafterio S. Albani, tunc noſtri Ordinis, à Chriſtiano Moguntino Archiepiſcopo ipſo die ſancto in Regem Francorū Orientalium ſedium juxta conſuetudinem coronatus eſt. Manſit ibi Cæſar cum Principibus diebus octo, multa diſponens & ordinans pro Regni pace communi. Ibi inter multa Imperij negotia Hemino Comes Flandrie & ſeipſum & comitatum ſuum Imperatori Friderico ſubiicit, obedientiam ex more præſtitit, eique fidelitatem meditante juramento promiſit. Conſtituit ex matura quoque deliberatione idem Comes ſpontaneâ voluntate, & non aliquâ inductus neceſſitate, ut ſi ipſe ſine liberis vitâ decederet, ejus comitatum cum omnibus appendicibus ſuis Henricus Rex Filius Imperatoris memoratus jure teſtamentario poſſideret.

Hemino
Comes
Flandrie
nota.

Eodem quoque anno moritur Ludovicus II. Thuringorum Marchio, vir magnificus Dives & incltus, magnarum operationum, in bello ſtrenuus, in pace providus, conſilio cautus, cujus corpus in Monafterio Fontis Reinhardi fuit ſepultum.

Ludovicus
Marchio II.
Thuringie
obiit.

MCLXXIII.

Anno Ruperti Abbatis VIII. S. Thomas in Anglia Cantuarienſis Eccleſie reverendiſſimus Archiepiſcopus interventu Romani Pontificis Alexandri III. & Ludovici Regis Gallorum, ad ſuam Eccleſiam revocatus eſt: & ſimulatâ pace, iterum à Rege Anglorum ſuſceptus, quod rei probavit eventus. Nam triceſimâ die poſt reditum ejus in Angliam Rex impius ſuis comiſit militibus ut illum occiderent. Qui ad Eccleſiam venientes armati ſanctum Pontificem coram ſummo Altari ſtantem crudeliter occiderunt, cerebrum cum ſanguine & oſſibus in pavimento hinc inde ſpargentes. Cujus ſacrum corpus per Monachos & Clericos traditum ſepultura: mox inſinitis cœpit coruſcare miraculis.

S. Thomas
Archiepiſc.
Cantuarienſis
martyrizatur.

Claruit hiſ temporibus S. Anſelmus ex Priore ſeptimo Carthufie Bleſenſis Epicoſopus, vir tam in divinis ſcripturis quàm in ſæcularibus literis egregiè doctus: qui magnâ ſanctitate clarus & multis virtutibus inſignis, non minùs exemplo quàm ſermone Paſtorem ſe utilem ſemper exhibuit. Unde fama nominis & ſanctitatis ejus longè lateque diſfuſa multos boni odoris fragrantia reſperſit in vitam æternam. Conſumato tandem ſexto Calendas Julij migravit ad Chriſtum, anno ætatis ſue plus ſeptuageſimo, Pontificatùs verò quinto decimo, cujus geſta habentur.

Anſelmus
Epicoſopus
Bleſenſis
ex Monacho.

Baſilius quoque Prior Carthufie octavus anno prænotato poſt multa virtutum ſtudia plenus operibus ſanctitatis ad Dominum caeli tranſivit in ſenectute bona. Vir tam eruditione ſcripturarum quàm integritate morum valde reverendus, qui verbo ſimul & exemplo multos ad melioris vitæ ſemitas revocavit. Inter quos ejus hortatu converſus ad Ordinem fuit ſanctiſſimus ille Pater Hugo Prior de Withai in Anglia, & po-

Baſilius
Carthufie
Prior octavus
obijt.

& postea Lincolniensis Ecclesiæ Præsul, de quo latius suo loco dicemus. Præfuit autem Carthusiæ majori Beatus hic Basilius annis tribus & viginti, in qua sepultus postea multis coruscavit miraculis & virtutibus.

MCLXXIV.

Anno Ruperti Abbatis IX. mortuus est Heroldus Ecclesiæ Wirzburgenfis Episcopus, vir magnificus & jurium sedis suæ propagator & defensor vigilantissimus: post quem electione Fratrum successit Reinhardus & præfuit annis quatuor, mensibus x. diebus xv.

Eodem anno Romanns Pontifex Alexander III. Sanctum Thomam Cantuariensem Archiepiscopum anno præcedente, sicut diximus, crudeliter occisum propter infinita ejus miracula Sanctorum catalogo fecit inscribi. Hujus rei gratiâ idem Pontifex duos Cardinales miserat in Angliam, qui & miraculorum sancti Martyris veritatem inquirerent, & sanctam Sedem Apostolicam de singulis plenius informarent. Qui cum pervenissent in Angliam non solum facta S. Thomæ infinita audierunt ab alijs, sed ipsi proprijs quoque oculis multa quotidie fieri ad ejus tumbam stupenda nimis cernere meruerunt. Sancto autem Thomâ in Ecclesia Cantuariensi occiso & tot miraculis coruscante, Rex Angliæ senior de morte illius se cupiens probare innocentem, pro eadem causâ Nuncios suos & Oratores misit ad Papam. Quibus cum Pontifex minùs duceret esse credendum, memoratis Cardinalibus negotium commisit diligentius examinandum. Causam illis discutientibus Rex se juramento probavit innocentem, cum aliter minimè potuisset. Promisit tamen aliquam pœnitentiam agere propterea, quòd necis Sancti causam dedisse videretur nonnullam, quia illum viventem non honorasset. Injungitur ergo illi ut ducentos milites Jerosolymam mitteret, qui suis impensis ibi per annum Domino militarent, atque ipse bellum triennio contra Barbaros gereret, & Ecclesiæ omnimodam libertatem restitueret, nec appellantis ad curiam obsisteret, ab hoc tempore Angliæ Regnum Romanæ Ecclesiæ feudum esse cœpit.

MCLXXV.

Anno Ruperti Abbatis Hirsaugiensis hujus Monasterij X. Indictione Romanorum viii. mensis Maij die xxviii. mortuus est Dominus Crafftio ex Comitibus in Spanheim z. Abbas Cœnobij D. Præsulis Martini Spanheimensis Ordinis nostri, in medio chori Fratrum cum prædecessore suo in uno tumulo sepultus, anno ætatis suæ LVIII. Prælaturæ autem quarto & viceesimo, super cujus sepulchrum nominibus amborum ad caput præmissis in pede hoc distichon Prior Anselmus insculpsit. Abbates clari quibus accidit huctumulari, Ambo Deo chari sunt modò pace pari. Hoc est Bernhelmus ipsi Crafftioni consépultus ibidem. Post hunc Adelgerus patriâ Moguntinæ præfati Cœnobij Monachus à Fratribus in Abbatem electus, & Moguntinæ in Ecclesia S. Albani ordinatus, præfuit annis vi. mense uno, & iii. diebus, & Monasterium in utroque statu gubernavit. His temporibus per totum Regnum Teuthonicorum turbatio fuit exorta propter excommunicationem Friderici I. Imperatoris, qui Alexandro Papæ rebellis Romanam persequatur Ecclesiam, & omnes cum illa sentientes nimium habebat exosos, quibus tam per se, quàm per suos ministeriales multa intulit damna simul & incommoda. Nec minùs ipse

Ooo

multis

Reinhard⁹
fit Episcop⁹
Herbipo-
lensis.

S. Thomas
Cantuari-
ensis cano-
nizatur.

Pœnitentia
Regis An-
gliæ pro-
pter necem
S. Thomæ.

Crafftio Ab-
bas in
Spanheim
moritur.

Regni Teu-
thonici pœ-
turbatio.

multis paulatim fieri cœpit exoſus propter ſuam contra Deum & Eccleſiam nimis præſumptuoſam & protervam contumaciam, atque ob id quotidie ſe minor factus infortunatus evaſit.

Hirfaugienſes cū Eccleſia Roma ſerunt.

Interea verò Rupertus Abbas cum ſancta Congregatione ſua Hirfaugiana ſecundum antiquam & laudabilem hujus Monafterij à S. Wilhelmo introductam conſuetudinem partes ſanctæ Romanæ Eccleſiæ, illiusque Pontificis Alexandri obedientiam fideliter ſequebatur, & multa propterea in rebus & perſonis à ſchiſmaticis ſuſtinerunt incommoda. Omnes enim qui Deum timebant, & Romani Pontificis obedientiam ſequebantur, varijs ab æmulorum importunitatibus tribulabantur incommodis. Atque boni viri ob id, cū dies abundarent malitiæ, aut ſe fugâ ſaluabant, aut latitabant in Monafterijs.

Imperator ſexto exercitum ducit in Italiã.

Anno igitur prænotato Fridericus Imperator jam ſexto cum exercitu in Italiam profectus eſt. Nam Mediolanenſes cum Romano Pontifice Alexandro fideliter contra Schiſmaticos ſentientes, reſumptis viribus & jam Urbe in integrum reſtituta, agros Papienſium & Comenſium, qui partes Cæſaris ſequebantur hoſtili depopulabantur incurſu. Ad quorum deſenſionem Imperator exercitum duxit in Lombardiam, bellum moturus contra quosdam rebelles. Verum Mediolanenſes, qui ſe jam dudum præparaverant ad rebellandum, unã cum cæteris in Lombardia populis exercitui Imperatoris occurrunt, ubi commiſſo prælio plures eorum in primo congreſſu vulnerati ceciderunt. Verum poſtea mutante inſtabilem fortunã vultum Imperator à Mediolanenſibus ſuperatus eſt, & clam fugere compulſus. Namque cū in principio totum exercitum miſiſſet hoſtem, ſignifer ejus qui aquilam Imperialem ex more ferebat, ardore pugnandi ſeſtinans in adverſarios, ab eis conſoſus eſt ſtatim, & vexillum quod manu geſtabat, in hoſtium poteſtatem devenit. Unde mox clamor exortus Mediolanenſibus audaciam dedit, Cæſarianis verò metum, & in perturbatione diffidentiam. Ipſe quoque Imperator Fridericus impetu in hoſtes facto cū multos ſuã manu interfeciſſet, equo tandem ſuſſoſſo in terram prolapſus mortuus credebatur: cujus caſus Germanis, dum poſt fugam in hoſtes proſiliunt, exitij materia fuit. Nam in anſe Ticino multis ſubmerſis, plurimis & caſis, & reliquis in capti vitatem abductis, pudor Imperio, hoſtibus victoria ceſſit, in dedecus non parvum Germanorum. Quintã dehinc die poſt actum prælium Fridericus Imperator, qui putabatur occiſus in bello per urbem Papienſem habitu ſimul & comitatu inceſſit Cæſareo, mirantibus ac ſtupentibus oppidanis, quoniam ambulantem prius Imperatorem viderent, quã ſcirent viventem. Cū ſucepta incommoda coram ſuis deplangeret Imperator, Eccleſiaſtici viri quos in oppido reliquerat Comano iturus ad prælium, ſumptã ex neceſſitate fiducia in faciem ei dicebant, perſecutionem Eccleſiæ, quam tot annis jam miſerabiliter afflixerat eſſe in cauſa, quòd tantus Germanorum periſſet exercitus. Ad quorum verba Principes cæteri penè omnes facti audentiores publicè Imperatori proteſtati ſunt ſeſe, niſi brevi Rom: Pontifici & Eccleſiæ pacem daret, eum omnino deſerturos, imò ſe nec velle deinceps ſchiſma fouere, nec poſſe. Quod Imperator audiens territus eſt, pacemque dare promiſit.

Exercitus Imperatoris vincitur.

Imperator cadens de equo mortuus putatur.

Imperator vixit, cū mortuus putabatur.

Principes Imperatorem coarctant.

MCLXXVI.

Anno Ruperti Abbatis XI. die mensis Martij xxi. obiit B. Virgo Clementia sanctimonialis in Horreo Trevirensi, filia nobilissimi Comitis de Hoemberg in Alfatia, sponsa quondam Domini Crafftonis de Spanheim Comitis, & postea, ut supra dictum est, Abbatis Cœnobij Spanheimensis. Hæc devotissima Christi famula singularis vitæ merito veneranda in amore Christi fervens extitit, quæ diebus ac noctibus lectioni, meditationi seu contemplationi diviniorem intenta, omnia hujus mundi solatia simul & honores fortissimâ perseverantiâ contempserit, & in omnibus placere solum Domino Deo studiofissimè curavit. Ad ejus tumbam lampades per custodem extinctæ, divino lumine reaccensæ fuisse memorantur. Transiit anno ætatis suæ LVIII. conversionis autem XXVII. in Ecclesiâ S. Hirminæ apud Treviros tumulata.

S. Clementia Treviris moritur.

Eodem Anno Rupertus Abbas hujus Monasterij Hirsaugiensis XVIII. jam senio gravatus, & laboribus multorum annorum exhaustus, considerans se ad regimen animarum & curam rerum temporalium deinceps non posse sufficere, deliberavit Abbatiam Conventui amore quietis regularis & pacis voluntate spontaneâ resignare. Convocatis itaque Fratribus ad locum Capitularem animi sui consilium aperuit, & suam insufficientiam humiliter proclamavit. Qui auditis causis animum suum justè moventibus postulanti præbuerunt consensum, licet maluissent illum suum tenere officium. Cessit igitur officio curæ Pastoralis Dominus Rupertus anno Dominicæ Nativitatis prænotato MCLXXVI. Indiæ. Rom. IX. die verò mensis Julij IX. posteaquàm præfuerat huic Monasterio annis X. & mensibus XI. Cui fratres unanimi consilio ad vitæ quod reliquum erat, sustentationem & mansionem quietis Præposituram Rothensem assignârunt, in qua paucis supervivens annis in magnâ devotione cordis & tranquillitate mentis tandem ad Deum migravit. Corpus verò suum jam moriturus ad introitum Ecclesiæ in limine sepeliri mandavit, ut pedibus omnium ingredientium & egredientium pro Christi amore calcaretur.

Rupertus Abbas Hirsaugiens. resignat Abbatiam.

Rupertus Exabbas Præpositus sic Rothenf.

De Conrado secundo hujus Monasterij Hirsaugiensis Abbate XIX. qui præfuit annis XII. mensibus III. diebus VIII.

Post resignationem Domini Ruperti Abbatis liberam, spontaneam, & ex propriâ voluntate diutiùs optatam, altero mox die, hoc est, tertio Nonarum Julij, anno suprâ scripto, convenientes ad locum Capitularum Fratres unanimi consensu tandem in Abbatem hujus Monasterij XIX. elegerunt venerabilem Monachum quendam ejusdem Congregationis nomine Conradum ejus vocabuli secundum, Hermannii Comitis de Kihlberg fratrem, virum genere nobilem, sed virtutibus nobiliorem: qui ab eo die Monasterio in Abbacia præfuit annis XII. menses tres, & die octo, providè gubernans utriusque statûs familiam. Et quia sicut ante paulò diximus, Hirsaugiana Congregatio Fratrum nunquam fuit schismaticorum polluta consortio, sed cum Ecclesia Romana & ejus Pontificibus legitimis consentiens, pura

Conradus fit Abbas.

0002

semper